

Από την πλευρά των νέων

Σκέψεις για την εργαζόμενη γυναίκα

της Άννας Σαρρή

Είναι γνωστό ότι η γυναίκα στην εργασία αδικείται. Ακόμα και σήμερα, έπειτα από τόσους αγώνες και τόσες νομοθετικές αλλαγές, η γυναίκα δεν κατάφερε να κερδίσει την απόλυτη ισότητα στον τομέα αυτό. Κι αυτό οφείλεται σε πολλούς παράγοντες.

Πρώτ' απ' όλα, η γυναίκα εξακολουθεί να έχει λιγότερη ειδίκευση από τον άντρα και να καταφεύγει σ' αυτά που ονομάζονται «γυναικεία επαγγέλματα», που είναι συνήθως κακοπληρωμένα. Στην διαιώνιση αυτής της κατάστασης φταίνε αρχικά οι γονείς που συνήθως ξεχωρίζουν τα αγόρια από τα κορίτσια και επηρεάζουν την εξέλιξη κάθε παιδιού. Έπειτα, ευθύνεται η εκπαίδευση, όπως ήταν τουλάχιστον μέχρι τώρα. Και κατά τρίτο λόγο, η κοινωνία, και εννοώ μ' αυτό την αντιμετώπιση της εργαζόμενης γυναίκας από τους εργοδότες εν γένει.

Από την οικογένεια πρέπει λοιπόν ν' αρχίσει η αλλαγή. Οι γονείς έχουν υποχρέωση να ενθαρρύνουν και τα κορίτσια τους στην καλύτερη δυνατή προετοιμασία για μια σταδιοδρομία δουλειάς, κι όχι για μια σταδιοδρομία γάμου. Πρέπει να την μάθουν να είναι το ίδιο μαχητική με το αγόρι της οικογένειας και να μη δέχεται αδιαμαρτύρητα την άνιση μεταχείριση στους χώρους της εργασίας.

Αλλά και η εργαζόμενη γυναίκα πρέπει να έχει ίση μεταχείριση

μέσα στην ίδια της την οικογένεια. Από τη στιγμή που μοιράζεται τα οικονομικά βάρη της οικογένειας, πρέπει ν' ανακουφισθεί κι εκείνη και να έχει βοήθεια στις οικιακές ευθύνες και στο μέγλωμα των παιδιών. Βλέπουμε γύρω μας νεαρούς άντρες κυριολεκτικά «βολεμένους» από την οικονομική βοήθεια της γυναίκας τους, αλλά που αρνούνται να βοηθήσουν στις δουλειές του σπιτιού ή στο μέγλωμα των παιδιών, γιατί αυτές εξακολουθούν να είναι «κατώτερες» δουλειές, καθήκοντα της «γυναίκας»... Με αποτέλεσμα η γυναίκα να καταπιέζεται απ' όλες τις πλευρές και να μετατρέπεται συχνά σε νευρικό ράκος. Πού να σκεφτεί τότε να κάνει κάποια μετεκπαίδευση για να βελτιώσει τους όρους της δουλειάς της ή να πάρει κάποια προαγωγή.

Σε πολλά φταίει κι η ίδια η γυναίκα, ή μάλλον ο τρόπος που την έμαθαν να λειτουργεί. Φοβάται ν' αντιδράσει έντονα για τις αδικίες που της γίνονται από φόβο μήπως χάσει την περίφημη «θηλυκότητά» της. Ένα ακόμα πράγμα που της έμαθαν από μικρή. Φταίει επίσης στην έλλειψη αλληλεγγύης για τις ομόφυλές της. Ζητούν επιστημονική εξυπηρέτηση από άντρα του κλάδου που χρειάζονται και όχι από γυναίκα, γιατί εμπιστεύονται «εκείνον» πολύ περισσότερο. Δεν έχει εμπιστοσύνη στο γυναικείο φύλο, και κατ' επέκταση δεν έχουν

εμπιστοσύνη στον ίδιο τον εαυτό της.

Σιγά - σιγά ελπίζουμε να γίνει πραγματικότερη η έλλειψη διαχωρισμού των επαγγελμάτων σε αντρικά και γυναικεία, ώστε να έχει η γυναίκα μεγαλύτερο φάσμα επιλογής εργασίας.

Πάντως, σήμερα, οι άντρες εξακολουθούν να κυριαρχούν στον επαγγελματικό τομέα. Τους αρέσει να διευθύνουν εκείνοι παρά να διευθύνονται και αντιστέκονται στην ένταξή της γυναίκας στον επαγγελματικό στίβο με ίσους όρους μ' αυτούς.

Η νεαρή γυναίκα που αρχίζει να εργάζεται νομίζει ότι ανεξαρτοποιείται, στην πραγματικότητα όμως εξακολουθεί να είναι δέσμα από παντού. Οι άγραφοι νόμοι εξακολουθούν να ισχύουν στην εποχή μας και να την κρατούν σε υποδεέστερη θέση από τον άντρα.

Μπορεί να ηχούν λίγο απαισιόδοξα αυτά τα λόγια. Αλλά για μας τις νέες, που αρχίζουμε τη ζωή μας, το πρόβλημα της σταδιοδρομίας εξακολουθεί να είναι πολύ μεγάλο. Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία ν' αυξηθεί η ενημέρωση στα θέματα αυτά, που θα βοηθήσει την αλλαγή της νοοτροπίας, ώστε να μπορέσει η εργαζόμενη γυναίκα του μέλλοντος να σταθεί ίση στο πλευρό του άντρα, ίση στην πρόοδο, στην εξέλιξη και στην έρευνα.